

Arrest

nr. 120 839 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. S. ROGGHE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadjiekse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Maoi Mubarak van het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. U bent ongeveer 20 jaar oud en ongehuwd. U bent van beroep automecanicien.

Uw broer werkte ongeveer 8 jaar voor het Afghaanse leger. Hij ging telkens op missie en kwam hierbij maximum één keer om de zes maanden naar huis. Ongeveer anderhalf tot 2 jaar geleden verdween uw broer spoorloos. Rond maart 2012 kwamen de taliban bij jullie thuis langs en zeiden dat ze informatie gekregen hadden dat uw broer verlof had en dat hij thuis zou zijn. Uw vader zei hen dat

dat foutieve informatie was en zijn zoon reeds enige tijd spoorloos was. De taliban geloofden hem niet en zeiden tegen uw vader dat hij zijn zoon moest zeggen dat hij moest stoppen met zijn job bij het leger. Ze dreigden ermee dat, indien hij dit niet zou doen, ze de volgende keer al zijn familieleden zouden meenemen. Een week later kwamen ze opnieuw en vroegen ze waar uw broer was. Uw vader vertelde hen opnieuw dat deze al een tijdje spoorloos was maar de taliban geloofden hem niet en zeiden dat ze zouden terug komen. Uw vader en ooms besloten dat de situatie voor u niet meer veilig was en dat er geen andere uitweg meer was dan dat u het land zou verlaten. U ooms hebben alles geregeld en in maart 2012 ben u uw land ontvlucht.

Op 12 juni 2012 kwam u toe in België, de volgende dag vroeg u er asiel aan.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban vervolgd te worden.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: Uw taskara, 4 foto's, een verlofbriefje van uw broer, 2 certificaten van uw broer, een uittreksel van de bank en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. U heeft de door u ingeroepen vervolgingsvrees immers niet aannemelijk gemaakt.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u niet coherent bent in uw verklaringen tussen het interview op het CGVS en uw verklaringen op de vragenlijst van het CGVS, opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 21 juni 2012. Zo geeft u bij de DVZ aan dat uw broer reeds door de taliban bedreigd werd voor zijn verdwijning. U geeft aan dat de taliban vaak naar uw huis kwamen en eisten dat uw broer zou stoppen met zijn werk (zie vragenlijst DVZ, 21/06/2012, p. 3.). Uw broer weigerde te stoppen met werken en een paar maanden later verdween hij spoorloos (zie vragenlijst DVZ, 21/06/2012, p. 3.). Dit terwijl u tijdens het interview op het CGVS verklaart dat de taliban pas voor de eerste keer bij u thuis langskwamen toen uw broer reeds verdwenen was (CGVS, 14/08/2013, p. 12.). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u zich hierin tegenspreekt, verklaart u dat u nooit gezegd hebt dat uw broer persoonlijk bedreigd werd, maar dat hij telkens bedreigd werd via uw vader waarbij ze deze zeiden dat zijn zoon zijn job moest beëindigen (CGVS, p. 14.). Echter, ook deze feiten zouden volgens uw verklaringen slechts na zijn verdwijning gebeurd zijn, gezien de taliban slechts 2 keer langskwamen, wat nog steeds tegenstrijdig is met uw verklaringen bij de DVZ. Verder verklaart u bij de DVZ dat u na de ontvoering van uw broer besloot Afghanistan te verlaten omdat de taliban nog vaak naar uw huis kwamen en jullie bedreigden (zie vragenlijst, p. 3.). Dit terwijl u tijdens het interview bij het CGVS verklaart dat de taliban in het totaal 2 keer langskwamen en enkel met uw vader spraken en u nooit persoonlijk bedreigd werd door de taliban en zelf nooit contact met hen gehad hebt (CGVS, p. 14.). Het feit dat uw verklaringen zo verschillend zijn met uw verklaringen bij de DVZ, laten toe sterke twijfels te hebben bij de waarachtigheid van uw asielmotieven. Het gaat hier immers niet om details in uw verhaal maar om de hoofdmotieven van uw asielaanvraag.

Bovendien geeft u aan dat u niet weet hoe uw broer verdwenen is. U geeft hierbij aan dat hij ofwel opgepakt is door de taliban of dat er iets met hem gebeurd is tijdens één van zijn missies (CGVS, p. 12.-p.13.). Echter, moest uw broer werkelijk verdwenen zijn op één van deze manieren mag er worden van uitgegaan dat u ondertussen op zijn minst al bij het leger zou hebben nagegaan of zij op de hoogte waren van wat er met uw broer gebeurd was. Bovendien, moest er uw broer iets overkomen zijn tijdens één van zijn missies mag men ervan uitgaan dat de familie hiervan op de hoogte gebracht zou worden door het leger. U geeft hierbij aan dat dit enkel zo is wanneer de persoon nog op de missie is maar niet wanneer deze niet meer aan het werk is als soldaat en bijvoorbeeld onderweg is van een missie naar huis (CGVS, p. 13.). U geeft aan dat de kans dan groot is dat de taliban iets met de verdwijning zouden te maken hebben omdat deze vaak achter verdwijningen zitten van soldaten die onderweg zijn (CGVS, p. 13.). Uit uw verklaringen kan dus opgemaakt worden dat u de taliban verdenkt verantwoordelijk te zijn voor de verdwijning van u broer. Echter, het is hierbij tegenstrijdig te beweren dat de taliban verantwoordelijk zouden zijn voor de verdwijning van uw broer terwijl deze na de verdwijning van uw broer nog zouden langsgekomen zijn omdat ze op de hoogte gesteld waren dat uw broer verlof had en ze hem thuis wouden benaderen (CGVS, p. 12.). Moesten de taliban werkelijk achter

de verdwijning van uw broer gezeten hebben, mag men ervan uitgaan dat ze niet na de ontvoering bij u thuis kwamen met de vraag waar uw broer was. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, geeft u aan dat het misschien de taliban van een ander district waren die achter uw broer aanzaten omdat deze niet zouden weten dat een andere groep talibs hem reeds ontvoerd had (CGVS, p. 13.). Echter, het is weinig geloofwaardig dat indien er al verschillende taliban groepen uw broer zouden achterna gezeten hebben, deze niet op de hoogte zouden zijn van het feit dat er een andere talibangroep hem reeds ontvoerd had. Uw vage en inconsistente verklaringen omtrent de hele verdwijning van uw broer ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat u ook tijdens uw gehoor op het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaart u dat iemand uit het dorp uw broer verklikt zou hebben nadat hij een paar keer in uniform naar huis kwam (CGVS, p. 10.). Wanneer u gevraagd wordt wanneer uw broer voor het eerst in uniform thuis verscheen, geeft u aan dat dit ongeveer 2 jaar was nadat hij bij het leger ging (CGVS, p. 10.). Wanneer u hierbij geconfronteerd wordt met het feit dat het vreemd is dat uw broer pas jaren later verdween nadat hij in uniform thuis kwam terwijl hij net hierdoor verklikt zou zijn, verklaart u dat het niet na 2 jaar was dat hij in uniform naar huis kwam (CGVS, p. 11.). U geeft aan dat hij altijd in gewone kleren naar huis kwam en 3 a 4 jaar geleden eenmalig in konvooi naar huis kwam en dat hij toen zijn uniform aanhad (CGVS, p. 11.). Toen hij hierna terug op missie vertrok, raakte hij spoorloos (CGVS, p. 11.). Dit terwijl u verschillende keren benadrukte dat uw broer pas anderhalf jaar à 2 jaar geleden verdween (CGVS, p. 10, p. 12). Wanneer u nogmaals nadrukkelijk gevraagd wordt of hij voor dat konvooi ooit in uniform in het dorp verscheen, verklaart u dat dit nooit gebeurde (CGVS, p. 11.). Het feit u zich in uw verklaringen zo opvallend tegensprekt, doet nog maar eens afbreuk als de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten slotte kan er worden opgemerkt dat u er niet in slaagt duidelijk te maken waarom de taliban u persoonlijk zouden viseren. Diegene die ze zochten was uw broer en wel om de duidelijke reden dat hij bij het leger zat en hij hierdoor als verrader werd gezien. U verklaart dat de taliban dreigden iedereen van het gezin mee te nemen wanneer ze uw broer niet zouden vinden (CGVS, p. 12.). Op basis van deze uitspraak zou u uw land ontvlucht zijn. Echter, wanneer u gevraagd wordt of uw familie na uw vertrek nog bedreigd werd, geeft u aan dat u daar niet over wou praten met hen (CGVS, p. 15.). U verklaart dat u een hekel hebt aan de naam taliban en dat u bovendien te moe was van de moeilijke reis (CGVS, p. 15.). Het is niet aannemelijk dat u hier niet meer geïnformeerd zou hebben, gezien het feit dat de taliban dreigden iedereen van het gezin mee te nemen en niet enkel u alleen.

Uw vage, onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen laten niet langer toe geloof te hechten aan uw vervolgingsmotieven. Deze kunnen dan ook niet de basis vormen voor de toekenning van een beschermingsstatus in het licht van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara betreft enkel uw identiteit en herkomst maar houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Bovendien geeft deze taskara aan dat u gehuwd zou zijn terwijl u steevast verklaarde dat u niet gehuwd bent (CGVS, p. 8.). Het feit dat u deze taskara neerlegt ter bevestiging van uw identiteit maar deze foutieve informatie blijkt te bevatten, laat toe geen geloof te hechten aan de authenticiteit van dit document. Verder legt u 2 certificaten en een verlofbriefje van uw broer zijn werk in het leger neer. Echter, ook bij de authenticiteit van deze documenten kunnen er ernstige bedenkingen gemaakt worden. Het is immers duidelijk dat deze certificaten geprinte kopieën zijn. Wanneer er u gevraagd wordt waar de originelen zich bevinden, verklaart u dat deze misschien thuis of op zijn werk liggen (CGVS, p. 8.). Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet zeker weet waar ze liggen, verklaart u dat ze de originelen niet meegeven maar dat u niet weet waarom dit zo is (CGVS, p. 8.). Uw vage verklaringen hieromtrent en het feit dat u daarenboven niets kan vertellen over deze documenten, laten toe weinig geloof te hechten aan de authenticiteit van deze documenten. Hierbij wil ik verwijzen naar de aan uw dossier toegevoegde informatie van het CGVS waaruit blijkt dat er een ernstige problematiek bestaat van vervalste of op corrupte wijze verkregen Afghaanse documenten. Verder legt u een rekening uittreksel van Kabulbank neer. Echter dit document toont enkel aan dat er een bepaald bedrag gestort werd op naam van Abdul Malek maar toont geen verband aan met uw vluchtmotieven. Ten slotte ligt u 4 foto's neer waarvan 2 van uw broer in legeruniform op missie. Deze foto's tonen wel uw broer maar zijn niet in staat uw ongeloofwaardige relaas in positieve zin te wijzigen. De overige foto's tonen uw broer en uw vader en u en uw vader. Ook deze foto's leveren geen toegevoegde waarde toe aan uw relaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u stelt dat u gedurende 5 jaar voor uw vertrek gewerkt heeft als automecanicien in een garage in Jalalabad en hierbij op zelfstandige basis leerde werken. (CGVS p.6 - p.7). Met de vaardigheden die u hierbij ontwikkeld hebt, geeft u aan een jongeman te zijn, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is, om bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om u buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Hij verwijst daarbij tevens naar het arrest nummer 26.933 van de Raad van State van 25 september 1980, naar artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet uit het oog mag verliezen dat verzoeker zeer traumatische gebeurtenissen heeft beleefd, dat het interview pas meer dan een jaar na aankomst van verzoeker in België werd afgenomen alsook meer dan een jaar nadat verzoeker zijn verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd. Dit heeft een impact op het zich correct herinneren van alle feiten of het intussen kunnen verwerken van bepaalde feiten. Zo oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegt in verband met de verdwijning van zijn broer. Verzoeker heeft uitdrukkelijk verklaard dat zijn broer spoorloos verdwenen is en dat niemand weet wat er precies gebeurd is. Hij heeft in zijn interview alle mogelijke opties uitgelegd. Hieruit kan geen tegenstrijdigheid worden afgeleid omdat verzoeker het immers zelf niet weet. De verklaringen van verzoeker zijn dus enkel diens eigen veronderstellingen. Ook de bewering dat verzoeker geen persoonlijke problemen zou hebben gehad met de Taliban is onjuist; verzoeker en zijn familie werden meerdere keren door de Taliban bedreigd. Verzoekers familie wilde hem dan ook in veiligheid stellen en hebben daarom besloten verzoeker uit Afghanistan te doen vluchten. Deze vrees werd ingegeven door het spoorloos verdwijnen van de broer van verzoeker. Verzoeker meent dan ook dat zijn verklaringen wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn en dat hem derhalve het voordeel van twijfel moet worden toegekend.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en herhaalt hij dat hij wel degelijk een terechte vrees heeft voor zijn leven.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het EVRM. Verzoeker stelt dat nagelaten werd een passende belangenafweging te maken en dat geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen. Bij een terugkeer naar zijn land zal verzoeker het slachtoffer worden van gewelddaden en vervolging gelet op de problemen die hij had met de Taliban en de bedreigingen die hij heeft ontvangen.

2.2. Stukken

Bij het indienen van de nota legt de verwerende partij de volgende stukken neer:

- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie Afghanistan Beschrijving van het conflict", van 20 november 2013;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie – Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad".

Ter terechtzitting legt verzoeker neer:

- kopies van briefomslagen met verzendingsbewijs;
- 2 dreigbrieven van de Taliban;
- een brief van de "Hoge Vertegenwoordiger";
- een certificaat "bewijs van werk".

De originelen van deze stukken werden voorgelegd op de terechtzitting.

2.3. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over de volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen

van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. Verzoekers grieven worden hierna dan ook worden onderzocht in het licht van de vluchtelingenstatus, respectievelijk subsidiaire beschermingsstatus, zonder daarbij de middelen telkens afzonderlijk te bespreken.

2.3.1. Nopens de vluchtelingenstatus

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus steunt de bestreden beslissing op de volgende overwegingen:

- verzoeker was niet coherent in zijn verklaringen tussen het interview op het Commissariaat-generaal en zijn verklaringen in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld door de dienst Vreemdelingenzaken op 21 juni 2012. Voor de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat zijn broer reeds vóór zijn verdwijning door de Taliban werd bedreigd. De Taliban zouden vaak naar hem thuis zijn gekomen en eisen dat zijn broer zou stoppen met zijn werk. Deze weigerde en een paar maanden later verdween hij spoorloos. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat de Taliban pas voor het eerst thuis kwamen nadat zijn broer reeds verdwenen was. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde verzoeker dat hij nooit gezegd heeft dat zijn broer persoonlijk werd bedreigd, maar dat dit gebeurde via zijn vader. Ook dit zou slechts na de verdwijning gebeurd zijn aangezien de Taliban slechts twee keer langskwamen, zodat de tegenstrijdigheid met zijn verklaringen voor de dienst Vreemdelingenzaken overeind blijft. Voor de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker nog dat hij na de ontvoering van zijn broer besloot Afghanistan te verlaten omdat de Taliban vaak thuis kwam om hem te bedreigen, terwijl hij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat de Taliban in het totaal twee keer langskwamen en enkel met zijn vader spraken en verzoeker nooit persoonlijk bedreigden. Deze verklaringen zijn dermate uiteenlopend dat er sterke twijfels ontstaan omtrent de waarachtigheid van verzoekers asielmotieven;
- verzoeker wist niet hoe zijn broer verdwenen was. Hij geeft aan dat hij ofwel werd opgepakt door de Taliban ofwel dat er iets is gebeurd tijdens een van zijn missies voor het leger. Indien zijn broer werkelijk verdwenen is op een van deze manieren, mag er van worden uitgegaan dat verzoeker tenminste al bij het leger zou hebben geïnformeerd over wat er met zijn broer gebeurd is. Indien er iets gebeurd is tijdens een van zijn missies mag men er eveneens vanuit gaan dat de familie hiervan op de hoogte gebracht zou zijn door het leger. Verzoeker geeft aan dat dit niet het geval is wanneer iemand niet meer aan het werk is als soldaat en bijvoorbeeld onderweg is van een missie naar huis; hij geeft daarbij aan dat de kans groot is dat de Taliban iets met de verdwijning te maken hebben omdat deze vaak achter verdwijningen zitten van soldaten die onderweg zijn. Aldus blijkt dat verzoeker de Taliban ervan verdenkt verantwoordelijk te zijn voor de verdwijning van zijn broer. Het is echter tegenstrijdig te beweren dat de Taliban verantwoordelijk zouden zijn voor deze verdwijning terwijl zij daarna nog zouden zijn langsgeslagen omdat ze op de hoogte waren van het feit dat zijn broer verlof had en hem thuis wilden benaderen. Indien de Taliban werkelijk verantwoordelijk waren voor de verdwijning van zijn broer, mag men ervan uitgaan dat zij niet na de ontvoering thuiskwamen met de vraag waar die broer was. Evenmin wordt het geloofwaardig geacht dat het Talibangroepen uit een ander district waren die hiervan niet op de hoogte zouden zijn. Verzoekers vage en inconsistente verklaringen omtrent de hele verdwijning van zijn broer ondermijnen aldus de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas;
- ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal zelf, legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Verzoeker verklaarde dat zijn broer verdween nadat iemand hem verklikt had toen hij een paar keer in uniform thuis was gekomen. Op de vraag wanneer zijn broer voor het eerst in uniform thuis verscheen, verklaarde verzoeker dat dit ongeveer twee jaar was nadat hij bij het leger was gegaan. Geconfronteerd met het feit dat het vreemd is dat zijn broer pas jaren nadat hij in uniform thuis was gekomen verdween, terwijl hij net hierdoor verklikt werd, ontkent verzoeker dit weer. Hij stelt dan dat zijn broer altijd in gewone kleren naar huis kwam en drie à vier jaar geleden eenmalig in konvooi naar huis kwam en dat hij toen zijn uniform aan had. Toen hij daarna terug op missie vertrok verdween hij spoorloos. Dit is dan weer tegenstrijdig met verzoekers herhaalde verklaringen dat zijn broer pas anderhalf jaar à twee jaar geleden verdween. Verzoeker stelde nog uitdrukkelijk dat zijn broer vóór dat konvooi nooit in uniform thuis was gekomen. Dit zijn opvallende tegenstrijdigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas;
- ten slotte maakt verzoeker niet aannemelijk waarom de Taliban verzoeker persoonlijk zouden viseren. Het was immers zijn broer die werd gezocht om de duidelijke reden dat hij bij het leger was en

hierdoor als verrader werd aanzien. Verzoeker antwoordde hierop dat de Taliban dreigden iedereen van het gezin mee te nemen wanneer ze zijn broer niet zouden vinden, op basis hiervan zou verzoeker het land ontvlucht zijn. Verzoeker blijkt zich niet meer te hebben willen informeren omtrent het lot van zijn familie na zijn vlucht;

- de documenten die verzoeker neerlegde zijn niet van aard een ander licht te werpen op hoger vermelde bevindingen. De taskara betreft enkel verzoekers identiteit en herkomst maar houdt geen verband met de door hem aangehaalde vluchtmotieven, bovendien geeft deze taskara aan dat verzoeker gehuwd zou zijn terwijl hij verklaarde niet gehuwd te zijn. De twee certificaten en het verlofbriefje van zijn broer blijken geprinte kopieën te zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden aangenomen. Ook de neergelegde foto's leveren geen toegevoegde waarde aan verzoekers relaas.

Verzoeker verwijst naar traumatische gebeurtenissen en naar het feit dat er een jaar verstreek tussen zijn verklaringen voor de dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing als dusdanig niet weerlegt. Het gaat hier nochtans om essentiële tegenstrijdigheden met betrekking tot de verdwijning van verzoekers broer, dit is het sleutelement in verzoekers asielaanvraag. Verzoekers verklaring dat hij slechts hypothesen maakte omtrent de omstandigheden van de verdwijning van zijn broer kan niet worden aanvaard, het gaat hier immers om duidelijke tegenstrijdigheden en incoherenties in verzoekers eigen verklaringen, zoals het tijdstip van de bezoeken van de Taliban, de wijze waarop kennis werd genomen van de verdwijning of nog, de chronologie met betrekking tot de terugkeer van zijn broer en de verklikking. Het tijdsverloop tussen het gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en het CGVS anderzijds, biedt te dezen geen verklaring voor de grote verschillen tussen verzoekers verklaringen omtrent cruciale gebeurtenissen in zijn asielrelaas. Evenmin bleek verzoeker enige bekommernis te tonen omtrent het lot van zijn familie, die, nochtans zo beweerde hij, evenzeer vervolging te vrezen heeft. Verder heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt waarom hijzelf geviséerd zou worden door de Taliban. Met het herhalen van zijn asielrelaas weerlegt verzoeker niet deze motieven, die steun vinden in het administratieve dossier.

Naar aanleiding van de stukken die hij ter terechtzitting neerlegt, vraagt verzoeker bij monde van zijn raadsman om een aanvullend onderzoek te laten uitvoeren. De Raad stelt vast dat, naast de omslagen, die enkel de plaats en de datum van verzending van deze stukken aantonen, de twee dreigbrieven en de zgn. brief van de Hoge Vertegenwoordiger zijn opgesteld in een voor de Raad onbekende taal, zodat de Raad niet in de mogelijkheid is kennis te nemen van de inhoud ervan. Aangezien deze stukken niet gepaard gaan met een vertaling, neemt de Raad deze overeenkomstig artikel 8, tweede lid, PR RvV dan ook niet in overweging.

Met betrekking tot het werkattest, stelt de Raad vooreerst vast dat, zoals blijkt uit de informatie in het administratieve dossier (COI Focus, Afghanistan, Corruptie en valse documenten d.d. 27 juni 2013), er in Afghanistan een reële problematiek bestaat van handel in valse documenten, zodat de bewijswaarde van zulke documenten en certificaten sterk gerelativeerd moet worden. Documenten kunnen dan ook slechts dienen ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. Gelet op de hogerstaande bespreking waarbij de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt vastgesteld, oordeelt de Raad dat het voorgelegde "*certificate of employment*" niet vermag deze ongeloofwaardige verklaringen te herstellen.

De Raad bevestigt dan ook de motieven van de bestreden beslissing en maakt deze tot de zijne. De vluchtelingenstatus wordt niet toegekend.

2.3.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Uit de bespreking van verzoekers asielrelaas en de vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt, volgt te dezen dat verzoeker evenmin een reëel risico aannemelijk maakt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a (doodstraf of executie) of b (foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c (ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict), dient er echter op gewezen te worden dat artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land en indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In de bestreden beslissing wordt voor verzoeker de hoofdstad Kabul vooropgesteld als veilig en redelijk intern vestigingsalternatief.

Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal in het administratieve dossier (COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul – stad", 5 september 2013), blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden geviseerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

Ook uit de geactualiseerde veiligheidsanalyses die de verwerende partij naar aanleiding van zijn verweernota heeft neergelegd blijkt niet dat deze situatie thans anders moet worden beoordeeld.

Met betrekking tot de redelijkheid van dit vestigingsalternatief wordt gemotiveerd dat verzoeker als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman die beschikt over voldoende werkervaring, in staat moet zijn om een woning te vinden en een job uit te oefenen in de stad Kabul. Verzoeker verklaarde opgeleid te zijn als automechanicien en dit vak ook gedurende vijf jaar te hebben uitgeoefend, hetgeen hem beroepshalve mogelijkheden biedt. Op basis van deze persoonlijke omstandigheden werd dan ook gesteld dat verzoeker zich redelijkerwijze in de stad Kabul kan vestigen, temeer omdat zijn voorgehouden problemen met de Taliban ongeloofwaardig werd geacht. Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan die tot een andere conclusie kunnen nopen.

Er zijn bijgevolg in hoofde van verzoeker geen redenen die zich verzetten tegen een vestigingsalternatief in de stad Kabul. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt niet toegekend.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT